

Anta att du kommer hem från jobbet en helt vanlig måndag. Du är högst medveten om att du försov dig i morse och lämnade lägenheten i en enda röra, speciellt som du hade ett rejält kalas under helgen och hade varit för trött för att städa upp när gästerna väl hade gått. Eftersom du inte hann med att äta lunch på jobbet är du nu inte bara mentalt tyngd av insikten att du ligger efter med städning och diskning, utan dessutom rejält hungrig och behöver handla och laga mat.

Nu sätter du nyckeln i låset, vrider om och öppnar dörren. Konstigt. Det lyser i farstun. Glömde jag släcka i morse? Vänta nu – det luktar mat. Omtumlad och aningen skrämmd kikar du in i din lägenhet. Allting är städat, det luktar fräscht, varje sak på sin plats med millimeterprecision. Du kikar in i vardagsrummet. Bordet är dukat, silverbesticken putsade, på bordet står tända ljus och på ett uppläggningsfat ligger en skivad oxfilé med en perfekt stekyta och intill står ett fat med en härligt doftande, gyllengul potatisgratäng och några tallrikar med smörstekta grönsaker.

Drömmer jag? Du ser dig förvånat omkring. Hallå! Är det nån där? Tyst som i graven. Kikar i hela lägenheten. Inte en själ. Förundrad sätter du dig långsamt och försiktigt ner och tar för dig av maträtterna. Det kommer väl att visa sig vem som har gjort det här, tänker du. Efter de första tuggorna har du nästan glömt din förvåning. Det var den godaste måltid du någonsin ätit.

Den förvåning som huvudpersonen i den här lilla berättelsen "drabbas av" är snarlik den som våra fysiker och astronomer känner sedan några decennier tillbaka. Den har formulerats i form av "*den antropiska principen*" - Hur kan det komma sig att vårt universum är så extremt finkalibrerat att det närmast är absurt? Att naturkonstanterna och materiens innersta beståndsdelar förefaller så noga avvägda i förhållande till varandra? Att jordens massa, sammansättning, rotation och plats i universum blivit sådana att de möjliggör liv på jorden? Och att inte bara livet som sådant uppstod, utan självmedvetet, intelligent liv som oss själva som dessutom har möjlighet att utforska, mäta och förstå världen och dess mysterier, och fundera över dess ursprung och självaste livets mening?

Ett dukat bord.

Paul Davies, världsberömd fysiker – och agnostiker – har formulerat saken så här:

"Frestelsen att tro att Universum är produkten av någon sorts design, en manifestation av subtila estetiska och matematiska överväganden, är överväldigande. Föreställningen att det finns 'något bakom det hela' tror jag att jag delar med majoriteten av fysiker."

I sin bok "*The Goldilock's Enigma*" (2006) listar han en rad förklaringar som föreslagits till varför vårt universum kan ha de egenskaper det har. Den populäraste av dem kallas multiversumhypotesen. (Du kan läsa mer här: https://en.wikipedia.org/wiki/Anthropic_principle).

Hypotesen går ut på att vårt finkalibrerade universum bara är ett bland oräkneliga andra. Och ju fler universa som kan tänkas ha uppstått, desto större blir givetvis sannolikheten för att något av dem skulle råka bli bra. Ja, resonerar man, tillåter man tanken på oändligt många universa så blir sannolikheten 100% för att det någon gång skulle bli ett så extremt perfekt universum som vårt. Och därmed har man lyckats med konststycket att liksom späda ut det mirakulösa till att bli något oundvikligt och rentav nödvändigt. Så lutar man sig tillbaka i sin tänkarfåtölj och konstaterar att någon Intelligent Designer är helt redundant i sammanhanget.

Men finns det vetenskaplig evidens för ens ett enda annat universum än vårt? Icke sa Nicke. Det finns bara ett universum att undersöka på riktigt med teleskop och mikroskop, och det är det vi lever i. Resten är ett uttryck för vetenskapsmäns tro, den som Davies refererar till i citatet här ovanför.

Vårt universum är långt mycket mer tillrättalagt än den städade lägenhet med sitt dukade bord som du kom hem till den där måndagmorgonen. Det är just det som den antropiska principen beskriver.

Kanske tycker du att det låter aningen rimligare att det var Någon som städat din lägenhet och lagat till en festmåltid till dig av ren omtanke, än att det bara råkade bli så av någon sorts kosmisk slump?

Det gör jag med!

Gud finns verkligen.

Men vem är Han/Hon/Den/Det?

Bibeln har svaret. Det skulle ta för lång tid att motivera varför det är just där det finns. Det är bråttom. Livet är för kort för att treva sig planlöst fram i mörkret. Prova erfarenhetsvägen i stället. Lyssna och lita på Honom som säger:

"Jag tillrättavisar och fostrar alla som jag älskar. Skynda dig därför och vänd om! Se, jag står vid dörren och knackar. Om någon hör min röst och öppnar dörren, ska jag komma in till honom, och vi ska äta tillsammans."
(Jesus, Upp 3:19-20)

Smaklig måltid!

/Göran Schmidt, www.gschmidt.se